

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357204208/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Helgas pensler fik lov at tørre ind; i det højeste tegnede hun lidt nu og da. Det har ingen hast, tænkte hun, når trangen til at frembringe kom op i hende. Talentet var jo sikkert nok, det kunde tale at vente. Desuden skyldte hun vel ham at glemme alt, hvad der hed kunst, indtil videre, siden hun havde begyndt at ofre sig. Det faldt hende heller ikke svært, så længe hun følte sig i fuld besiddelse af sine ævner; hendes dage var så korte og brogede af lyse, springende stemninger, hun var helt lykkelig, og tiden blev til næsten ingenting, et flygtigt, skinnende stof, som man susede igennem uden at tænke over det.

Så kom der en dag, hvor hun og Grandlev sad og talte om nogle fornærmelser, hun havde begyndt at få i den sidste tid, og de blev enige om, at hun måtte være frugtsommelig. Hun gik ikke lige med det samme, men så snart det kunde la sig gøre, var hun borte, ude i skoven, hvor det igen var efterår. Der var alt, hvad hun kendte fra før, men mellem de tider og dagen i dag var der ingen forbindelse; skoven var ikke *god* som den gang; efteråret havde ikke den værdi for hende. Hun huskede en sen efterårsnat, da hun havde gået der ude ved fjorden og tænkt sig, at ægteskabet vilde forandre hende lige på en gang, og flere gange i den tid, hun havde været gift, havde det undret hende, at hun ikke kunde spore nogen som helst forandring; hun var lige så frisk og følsom for alting som før; de havde gået ture om aftenen i det hujende mørke, og alt havde været lige så godt som den aften; den uvilje mod ægteskabet, som ikke et øjeblik havde forladt hende, svandt derefter helt og holdent ---.

Men nu var forandringen kommet.

Det blev ingen god tur. Den spændte kræffornærmelse, der hidtil havde bevaret hende imod utilfredshed, den var borte. Hun syntes, at hun slæbte sig hjem, og beklagede harmfuldt sig selv i

den anledning. Men nu vilde hun til at male noget; tilværelsen forekom hende så værdiløs; der skulde noget til for at bøde på det.

Alligevel opsatte hun det fra dag til dag; hun nærrede en mystisk frygt for det, der skulde komme. Det tog kraften fra hende ligesom for at vise, at *det* nu var hendes herre, og at hun var den svage, der skulde ofre alt, hvad *det* krævede. Men en nat kom der en stemning over hende; det var tidligt på foråret; hun så i sin urolige søvn de gamle, stævnedede popler, som skulde ha været hendes næste værk, og hun vågnede op med den forvisning, at nu skulde det gøres.

Hver af de følgende formiddage var hun ude og tegnede; hun mærkede godt, at det ikke vilde lykkes, men hun vilde ikke erkende det og forsøgte fremdeles; desuden var det slet ikke lige mislykket altsammen; der skulde komme noget ud af det, og hvad skulde hun bruge tiden til, da hun ikke havde husholdningen at sørge for?

Hvad fejler du dog, Helga? spurte Grandlev en dag, de sad ved middagsbordet.

Hun så op med to klare, hårde øjne. Jeg fejler ingenting, svarede hun, og lidt efter føjede hun til: Jeg fejler alting, tror jeg.

Er det vort barn, lille Helga?

Nej; det har det vist godt nok, men det er på min bekostning.

Å ja; nu begynder det vel allerede at blive fordringsfuldt.

Dersom du vidste, i hvilken grad jeg blir regeret af det! Men jeg vil se, om der alligevel ikke er lidt igen af mig selv endnu.

Da de havde spist, tog hun sine malerekvisitter og lavede sig til at gå ud.

Vil du nu ud og male?

Jeg skal nok pakke mig godt ind.

Helga har ikke gode øjne i dag. Det er beslutningens blik; jeg kender det. Pas på du ikke gør noget, der blir til skade for nogen.

Hun tog hans hånd og strøg sig over kinden med den. Helga er god, sa hun. Når først --. Der er altid en mængde, jeg venter